

Rozjímanie na štvrtok 21. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na štvrtok 21.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú:
pripravení na príchod Pána;
prítomnosť, Boží čas; spojenec v
našom boji.

„BDEJTE, lebo nevíete, v ktorý deň
príde váš Pán“ (Mt 24, 42). Tieto
Ježišove slová vyvolávajú napätie a
neistotu. Chce nás Pán naplňať
úzkosťou pred svojím druhým
príchodom? Kristus to zdôrazňuje
veľmi obrazne: „Uvážte predsa: Keby
hospodár vedel, v ktorú nočnú

hodinu príde zlodej, veruže by bdel a nedovolil by mu vniknúť do svojho domu“ (Mt 24, 43). Chce Ježiš Kristus vyvolať nervozitu medzi svojimi poslucháčmi?

Je bežné, že sme šťastní, keď sa blíži niečo, čo nám prináša určitú radosť: rodinný plán, dôležitá udalosť, chvíľa oddychu... Hoci sa to ešte nestalo, očakávanie, že ten moment príde, nám spríjemňuje prítomnosť. Toto je jeden z rozmerov kresťanskej nádeje: žiť s nádejou, že Kristus príde a že budeme žiť s ním navždy, hoci tento príchod sa ešte neuskutočnil. Táto túžba nás poháňa vpred, povzbudzuje nás, aby sme boli pripravení, a dáva zmysel večnosti tomu, čo máme pred sebou.

Týmto učením o bdelosti chce Pán posilniť našu dôveru, že príde. Vyzýva nás, aby sme boli ostražití voči niektorým „zlodejom“: hriechu a vlačnosti. Prvý nám kradne nádej a

druhý ju otupuje, takže si myslíme, že čakanie sa oneskorí a môžeme vo svojom boji poľaviť. Svätý Josemaría zdôrazňuje radosť z kresťanského boja za cieľ, ktorý túžime dosiahnuť: „Niekedy ťa trápi nával malomyselnosti, čo zabíja všetku tvoju radosť, a ty ho sotva dokážeš premôcť úkonmi nádeje. — Nevadí: je najvhodnejší čas na to, aby si prosil Boha o viac milosti — a vpred! Obnov v sebe radosť z boja, hoci by si prehral nejakú tú šarvátku“[\[1\]](#). Ježiš nechce, aby sme žili v napätí, ale aby sme boli pripravení na jeho príchod a dokonca sa naň tešili. Ide o to, aby rástla naša nádej, tá nádej, ktorá nezklame (porov. Rim 5, 5), ktorá nám umožňuje bojovať s radosťou.

NAJLEPŠIE ČAKANIE nie je to, ktoré sa obáva o budúcnosť, alebo to, ktoré sa cíti vinné za to, čo neurobilo, ale

to, ktoré žije prítomný moment s nadšením. Je normálne, že občas pociťujeme strach z budúcnosti alebo smútok z minulosti. Napriek tomu nás Pán povzbudzuje, aby sme sa sústredili na dnešok. „Kto je teda verný a múdry sluha, ktorého pán ustanovil nad svojou čeladou, aby jej načas dával pokrm? Blahoslavený sluha, ktorého pán pri svojom príchode nájde tak robiť“ (Mt 24, 45-46). Pán nám ukazuje najlepší spôsob, ako na neho čakať: byť vernými pracovníkmi v najbezprostrednejšej a najprítomnejšej realite, ktorá je pred nami, kde nás postavil a kde je predmetom našej svätosti. Svätý Josemaría to zhrnul takto: „Naozaj chceš byť svätý? — Vykonávaj malé povinnosti každého okamihu: rob, čo máš a sústreď sa na to, čo robíš“[\[2\]](#).

Verný sluha sa v istom zmysle nestará o svoje výsledky ani o to, čo si o ňom myslia ostatní. Jeho hlavnou

úlohou je pracovať dobre a s láskou, motivovaný túžbou starať sa o Pána svojou prácou. S týmto postojom sa verný sluha snaží starať sa o malé detaily, podávať jedlo v správnom čase, byť k dispozícii... Do veľkej miery mu stačí prítomnosť: viac nepotrebuje. Preto sa snaží svoju vernosť prejavovať v každom okamihu. Ak v minulosti urobil chyby, snažil sa z nich poučiť a príliš sa nimi nezaoberať. Neistoty budúcnosti ho netlačia do tej miery, že by ho paralyzovali, lebo keď príde, bude ich riešiť s Božou pomocou. Objavil tajomstvo šťastia, ktoré je najlepším spôsobom, ako sa pripraviť na príchod Pána: byť prítomný v tom, čo robí.

„Teraz sa správaj dobre a nespomínaj na *včerajšok*, ktorý pominul, a nestaraj sa o *zajtrajšok*, o ktorom nevieš, či pre teba príde“[\[3\]](#). V istom zmysle je to to, o čo prosíme Boha vždy, keď sa modlíme Otče náš.

Neobviňujeme Ho, ak sme mali chlieb v minulosti, ani ho nezaťažujeme prosbami o zásoby chleba: jednoducho Ho prosíme o chlieb na každý deň, o to, čo potrebujeme na dnes. Chceme každý deň prijímať to, čo nám Pán posiela, prijímať chlieb „teraz“, robiť to, čo máme robiť, prijímať ľudí, ktorých nám posiela. Prítomnosť je Božím časom, a ak ju žijeme ako takú, Pán nás odmení ako verného sluhu: „Veru, hovorím vám, ustanoví ho nad celým svojím majetkom“ (Mt 24, 47).

KEĎ ČLOVEK na niečo netrpezlivo čaká, môže sa stať, že napokon bude sklamaný, pretože nevie, či to nakoniec príde. To, čo sme prvý deň s nadšením pripravovali, neskôr už nepovažujeme za také dôležité alebo potrebné. Takto počiatočná túžba postupne slabne a detaily, gestá,

zvyky sa začínajú zanedbávať. V tomto zmysle sa kresťanská nádej dostať sa do neba a stretnúť sa s Pánom môže stať, keďže nie je jasné, kedy to bude, tak vzdialenou realitou, že sa možno vytráca. To ukazuje Ježiš v evanjeliu: „Ale keby si zlý sluha v srdci povedal: ‚Môj pán voľajako nejde‘ a začal by biť svojich spolusluhov, jesť a piť s opilcami, pán toho sluhu príde v deň, keď to najmenej čaká, a v hodinu, o ktorej sa nenazdá, oddelí ho a dá mu podiel medzi pokrytcami; tam bude plač a škrípanie zubami“ (Mt 24, 48-51).

V tomto čakaní nám Boh dal veľkého spojenca, aby sme neznížili naše pôvodné zámery: ducha spytovania svedomia. Na konci každého dňa alebo v časoch modlitby môžeme živiť náš dialóg s Pánom tým, že sa pýtame: „Čo sa dnes stalo v mojom srdci? Stalo sa veľa vecí... Aké? Prečo? Aké stopy zanechali v srdci? Spytovať si svedomie, to znamená

dobrý zvyk pokojne si prečítať, čo sa stalo počas nášho dňa, naučiť sa v hodnoteniach a rozhodnutiach všímať si to, čomu prikladáme väčší význam, čo hľadáme a prečo, a čo sme nakoniec našli. Predovšetkým sa naučiť rozpoznať, čo nasýti moje srdce. Lebo len Pán nám môže dať potvrdenie toho, akú dôstojnosť máme“[4].

Pri spytovaní svedomia môžeme s Bohom hovoriť o našich radoostiach, smútkoch, túžbach, obavách... Takto s ním konfrontujeme, či sú všetky tieto pocity v súlade s našou identitou, s ideálmi, ktoré chceme, aby viedli náš život. „Úprimne skúmaj, ako nasleduješ Učiteľa. Pouvažuj, či tvoja odovzdanosť nie je len formálna a suchá, či tvoja viera nie je bez elánu, či ti nechýba pokora, obeta, alebo skutky; či nie si iba fasáda a či ti nechýba cit pre požiadavky okamihu... jedným slovom, či ti nechýba láska. — V

takom prípade sa nečuduj, že nie si účinný. Reaguj okamžite a privolaj si na pomoc svätú Máriu!“[5].

[1] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 77.

[2] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 815.

[3] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 253.

[4] František, *Audiencia*, 5-X-2022.

[5] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 930.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/stvrtok-21-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/stvrtok-21-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (22.03.2026)